

„хора честни и почтени!“ Тъзи хора, които не се бѣха измѣнили, останаха глухи къмъ една падающа сила.

Новитѣ депутати насѣдаха испърво, кой дѣ свърна, като не бѣха прѣгърнали ни една партия; въ сщность повече отъ двѣ трети отъ Събранието не бѣха нито монтаняри, нито жирондинци, но само едни искренни републиканци. Раздѣлението стана малко по малко.

Конвента, като пое управлението, распрѣдѣли изучаванieto на дѣлата мѣжду нѣколко законодателни и по единъ финансовъ, воененъ и дипломатически комитети; министърския съвѣтъ, образуваше тѣй нарѣчения изпълнителенъ съвѣтъ, който дѣйствуваше подъ рководството на комитетитѣ. Едно отъ първитѣ мѣропрятія, зето отъ Събранието бѣше прѣизбиранieto на всичкитѣ съдебни и административни длѣжностни лица.

Ние отъ понапрѣдъ още казахме, че провъзгласяването на Републиката съвпадна съ побѣдата подъ Валми (на 20 септемврий 1792 г.) и съ отстъпването на пруссацитѣ. Берлинския кабинетъ обаче не се рѣшаваше да почне прѣговори за миръ, отъ страхъ да не би руската императрица Екатерина да му откаже частта, която той би искалъ да присвои при раздѣлата на злочеста Полша.

Демурие дохажда въ Парижъ за да отпразнува побѣдата си, да се покаже въ клубътъ на Якобинцитѣ и да прѣговори съ министритѣ върху експедицията въ Белгия, която той отдавна бѣше замислилъ.

Австрийцитѣ, които владѣяха тая страна, го очакваха при Жемапъ, като се бѣха настанили върху височинитѣ, които бѣха укрѣпени на нѣколко ката и които тѣ сматряха за непристъпни. Но френцитѣ ги истикаха отъ тамъ. Тоя пѣтъ сражението не бѣше като подъ Валми, само единъ артиллерийски двубой; това бѣше една пѣргава атака съ щикове, която послужи като ново